

En
Sørgesang

over
den salige Mand
Anders Christopherson Hessehol-
men
og hans Stedson,

sal. Johannes Gregoriusson ibd.,

som, tilligemed

tvende andre, en Mand og en Ungkarl,

nemlig:

Aron Johanson Strømdahlen

og

Niels Christenson Sundøen,

Som af et grumt Uveyr blev overfaldne den
4de Februarii, som var Søndag Septuagesima
1798, ved hvilken uheldig Tildragelse blev
tvende Enker, og tre Forældre mistede
hver sin Son.

Under Sang forfattet af:

Jacob Johanson Riilen.

Melodie: Sorrig og Glæde de vandre etc.

Bergen, trykt 1798.

V. box 34: 1603

67/5825g

I.
Lusten og Havet, Guds Fingers Føtter;
Drager tilfammen som udi et Nag; Naar disse
toe Elementer sig sætter Udi Foreening med Vøl-
ger og Raag, Bindenes Bruus, Vølgernes
Rnuus Sætter den Reysende tit i Confus.

2. Lusten med Skyer og Havet med Vølger, I sin
Foreening med brusende Magt, Ofte Søfarende
de hæftig forfølger, Og har saa mange til Gra-
ven henbragt; Nogle gaaer frie, Andre deri
bliver ledsaget paa Dødningsens Stie.

3. Naar vi ved vor Fødsel til Livet indtræder,
Da er bestemt vort Livs Ende og Tid; Livets
Begyndelse voldet, vi græder, Og spaaer os selv
et grædeligt Liv: Sorrig og Nød, Engstelig
Død følger med Livet fra vi bliver fød.

4. Nogle bortdøer under Moderens Bælte, For-
end de kommer til Fødselens Sted; Andre for
Moders Knæ herfra bliver skilte, Og det naturlige
Lys ey faaer see; Somme ret smaae, Andre
heel graae, Noale i feierste Ungdom ogsaa.

5. Nogle paa Havet udgyder sin Aande Midt
udi brusende Vølgers Svælt, Andre paa Lande
gaaer

gaaer Døden tilhaande. Udi en stet usforventet Ge-
stalt, For Morders Haand En falde Kand,
Saa usikker er dette Livets Tilstand.

6. Vor Livs Tid har den Almægtig bestemmed,
Sig forbeholden han haver den Sag, Naar og
hvortledes, det er for os fremmed, Os bor ey vi
de den Stund og den Dag, Paa hvilken Guld
vil skikke Bud, At vi herfra os forføye skal ud.

7. Salig den Dienere siges at være, Som sin
des vaagen, naar Stunden er nær, At han aar-
vaagen forventer sin Hærrer, Salig, ja! Salig
den visselig er; Salig er den Hærrer og Svend,
Som i sin Vagt er med Hærreren bekiendt.

8. Vel maae vi bede: Guld vil os bevare. Fra
en hæftig usforvarende Død, Og at vi lader os
være advaret, Vartlig at vandre, at søge vort
Brod; Paa Vinters Tid, I Beyr ublid
vil os Neprunus udfordre til Strid.

9. Sande Exempler derpaa er ey rare, Dag-
lig Søfarendhed siger deraf, Thi den Søfarend
er ofte i Fare, Vartelig der kan bekomme sin Grav,
Hvis ikke Guld Rødder dem ud, Seer de for
Dyne tit Dødens Forbud.

10. Naar Lusten Skyernes Flok sammenfalder,
Hæftig sprøres det brusende Hav, Vølgernes
Brusende stærk overfalder, Vifer den Reysende
ofte sin Grav; Naar Stunden her Kommen
er nær, Døden vort Livs Traad snarlig affaar.

11. Af Nødde Fierding en Mand, af Sædva-
ne, Reyste til Losodens Siferie hen, Den
Gang vild Guld Beyen for ham ey bane, Af
fire Mand kom ey nogen igjen; Beyrets Svælt
Dem

Dem overfalde, De blev af Doden i Bolgerne
qvalt.

12. Fader med Stedson blev borte i Noden,
Hustru og Moder til Sorrig og Nød, Son fra
sin Moder blev revet af Doden, Manden fra
Hustruens Arme og Skiod; Saa Dodens Fald
Er Syndens Sold, Adams Fald lagde os under
hans Bøld.

13. Enken af Vain for Sonnens Dod græder,
Lazari Søstre de gjør ligesaa, David ifører sig
sorgelig Klæder, Jacob sin Rachel begræde og
maae, Med Graad David maae Fra Jona-
tan gaae, Naar Sorg paa kommer, er Graad i
hver Braae.

14. Kæreste Søster holdt Maade med Sorgen,
Tænk H Erren gav det han fra dig borttog! Hatt
er den samme i Dag og i Morgen, Med Kær-
ligheds Seeler han dem til sig drog; Var Dø-
dens Dødt Dem trang og smal, De er i Blæ-
de blandt Englernes Fal.

15. Enferne sørger for sin Egte Mager, For-
ældre sørger for Sonners Fortuis, Vor Vandring
er udi alle vor Dage Slibrige, ret som man
vandrer paa Jis, Hvo undres kan, At fylles
de Mand Ey ret kan udslukke Kærligheds Brand.

16. Thi Kærlighed har en Styrke som Doden,
Salomon siger vel Sandhed derom, Vandene ikke
kan udslukke kan Bløden, Doden, endskiont den
er vældig og grum, Den neppe kan, Kærlig-
heds Brand Slet at udslukke ret være istand.

17. Doden en Hustru kan Manden frarøbe,
Kærligheds Egte Baand længer ey naaer, Mo-
derens

derens Kærlighed sættes paa Prove, Naar Hier-
tet udsættes for dobbelte Saar; Thi Alie Saar
Saa dybe staaer, Neppe de ud af Husommelse
gaaer.

18. Manden blev borte fra Hustruens Side,
Hun her i Tiden ham meere ey seer, Sonnen
fra Moderens Hierte bortslides, Tænk hos dig selv,
om det Hiertet ey stier, Om du staaer For-
den Saar, Dig Snart af Ralken kan rækkes en
Saar.

19. Paa den Tid Sonnen sin Rensse tiltraade,
Tog med sin Moder veemodig affkeed, Vi veed
det skeede med Dyene vaade, Sagde: Guld vær
Eder nu i min Sted! I mig ey seer Paa Jor-
den meer, Næsten foreviset jeg er at det skeer.

20. Moderen svared: Af Guld dig bevare!
Guld er allene bekiendt om den Sag, Du mig
forsærder med saadan slags Tale, Og frygter sted-
se hver Stund og hver Dag; Du aldrig ved
Den Stund og Sted Guld har bestemt til din
sidste Affkeed.

21. Men see! en ret mange Dage derefter Var
Doden særdis at hente dem bort, Thi et forsær-
deligt Beyr paa dem træffer, Ende paa Renssen
blev hasteligt gjort, Da Beyrers Magt og Bøl-
gers Kraft Dem alle fyllet fra Baaden med Hast.

22. Uveyr og Bolger og Sneekave voldte,
Luften blev overaldt bællende Mørk, Ingen af
Selskabet ved hvor de holdte, Skildtes derfor i
den ubanet Dødt, Hver saae sin Grav, Ey vid-
ste af For disse savnet blev i deres Lav.

23. Sørgende Venner! lad Herren kun raade,
Eders Graad kalder dem ikke igien! Et
deres Gravsted er fugtig og vaade, Paa hin Side
Graven hver moder sin Ven; De savnes her,
Men findes der, Da skal fremkomme af Graven
enhver.

24. Lad Sværmeren ikkun Opstandelsen nægte,
At efter dette Liv er ingen Tid, Vor Troe skal
for vor Bekjendelse sægte, Herrens Ord skal vist
bestaae i den Strid; Med Skræk skal de Dog
engang see, Dommerens Magt i hans Tilkom-
melse.

25. Paa Guds Ords Grundvold vor Troe vi
befæster, Trods at en Føddel forkommer deraf!
Trods Sværmer, Fritænker og Phantasi Geister,
Trods deres Sludder, slig Mast og slig Drav;
Vi lider paa, Vi op skal staae Af vore Gra-
ver, til Livet indgaae.

26. Havet skal vist en formaae at beholde Dem
som der sover og hviler i Guld, Alle Slags Gra-
ver er mørke og kolde, Skal Almagten ikke kan
kalde dem ud, Basunens Stød Af Gravens
Skjod Hastig fremskaffe dem, der ligger Død?

27. Thi naar den sidste Basune skal lyde,
Vældig udgyde sin hæftige Skrald, Alle Grav-
steder formaae den at bryde Med sin end uhorste
hæftige Knald; Hvo vil da staae Og tvivle
paa, At denne Tilfagn en for sig skal gaae.

28. Da skal du Enke din Husbønder finde,
Evende i Samsund at møde dig der, Vandelig,
deylig, forklaret gesvinde, Saa vist som du taar
refuld

refuld savner dem her, Der skal du og I sam-
me Flok Finde din Son, lad det være dig nok!

29. Evende blev Enker udi denne Vaade,
Trende Forældre en Son tabte bort, De alle
fice udgydet sin Aande I Volgen, hvor Gra-
ven er fugtig og sort; Men vær til freeds, Thi
allesteds Er Herrens Ager paa Jorderigs Kreds.

30. Gud troste dem som i Havs Rod er sted-
de, Og seer hvor Livet vil hastig gaae ud, Og
seer en Redning, som dem kunde redde, Trost
deres Siel o barmhertige Gud! Dit Dre buk
Til deres Suk, Til sidste Aandefang Dret ey luk!

31. Det er tilladt, at beklage de Døde, Men
dog med christelig Corrig og Graad, Taarer kan
liden vor Corrig forsøde, Om Dret stedse som
Heshon er vaad, Vor Taare Vand Vel fly-
de kan, De bliver dog udi Dødnings Land.

32. Tungt er at see vore Døde paa Landet,
At overfaldes af pludselig Død, Yngere er det
at vore paa Vandet Drukner og sænker i Afgrun-
dens Skjod; Naar Gud saa vil Og siger til,
Vi lader ham vaade, Og tie saa stil.

33. Det er en Skiebne, som er at begræde,
At see sin Livs Frugt paa Havet forgaae, Og ned
i Graven paa Volgerne træde, Helt naar For-
ældre er gammel og graae, At deres Grav Saa
brydes af, Og ufornodentlig gaae til sin Grav.

34. Af Herre! lær os at vælle vor Dage,
Saa at i Hjertet vi Visdom kan faae, Naar
det saaledes din Villie behager, Vi vel bered is
mod Døden kan gaae, Og udi Fred Til Gra-
ven ned Under din Naade at tage Afsted.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20
0 mm
0
35. Her er vi underlagte Kummer og Trængsel, Der skal en Sorrig os giøre Fortræd, Her er vor Vilkaar som udi et Fængsel, Der er i Ewig-
hed ingen Ufsted; Naar vi skal gaae Til Gra-
vens vraae, Abrahams Skiod vi i Eye skal faae.

36. Her lever vi i bedrovelig Tider, Mange
Forføreller: skyder nu frem, Midt i Forargellers
Mørke vi sidder; Ingen Forførere findes blandt
dem, Men Engle. Sang Og Glædes Klang
Gior dem i Himmerig Tiden en lang.

37. Der skal i Ewighed Døet en græde, Der
skal en Døden os giøre Uro, Der vi i Samfund
med Engle skal græde, Der Flytte. Post en for-
andre vort Bøe, Der skal de Smaae, For Sto-
len staae, Der samles skal baade Unge og Graae.

38. Da skal al Sorrig og Jammer faae Ende,
Da Zions Fængsel en Ende skal faae, Da skal
vor Sorrig til Glæde omvendes, Da skal vi Ca-
naans Frihed indgaae, Da Sul og Taar' Ewig
forgaaer, Da skal en evig omstiftes vor Kaar.

